

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.646 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 21 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. OTMANE die loco advocaat S. VANDERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn.

Op 7 augustus 2002 diende verzoeker in Nederland een asielaanvraag in.

De Nederlandse Staatssecretaris van Justitie heeft dit verzoek afgewezen op 23 augustus 2002.

Het beroep ingesteld door verzoeker tegen voormelde beslissing werd door de rechtbank van 's Gravenhage, Nederland, ongegrond verklaard.

Bij brief van 17 september 2002 heeft verzoeker bezwaar gemaakt tegen het besluit, voor zover het betrekking had op het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als alleenstaande minderjarige.

Dit bezwaar werd bij brief van 11 maart 2003 ongegrond verklaart door de Nederlandse Staatssecretaris van Justitie.

Het daartegen ingestelde beroep werd op 30 juli 2004 door de rechtbank van 'S Gravenhage niet ontvankelijk verklaard.

Op 16 juni 2006 diende verzoeker in België een asielaanvraag in.

Op 17 augustus 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd aangetroffen in Nederland en op 27 februari 2008 overgedragen aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese verordening nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 27 augustus 2008 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid 9° : wordt met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, aan de Belgische overheden overgedragen door de overheden van een andere Staat: verordening ng EG 343/2003 van 18/02/2003 (Dublin II)”

2. Over de rechtspleging.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij naliet het administratief dossier binnen de termijn toe te sturen. In gevolge artikel 39/59, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dienen bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Evenwel werd de nota van de verwerende partij met overtuigingsstukken wel tijdig ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op. Ze is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep. Een eventuele vernietiging van het in casu bestreden bevel maakt geenszins dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat het bevel de rechtstoestand van verzoeker wijzigt, al was het maar omdat de uitvoering ervan tot de gedwongen effectieve verwijdering van verzoeker kan leiden (R.v.St. 104.270, 4 maart 2002). De exceptie kan niet worden aangenomen.

4. Over de grond van de zaak

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het beginsel dat de administratieve overheid de haar voorgelegde individuele situaties moet evalueren.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd door te stellen: *“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*. Uit deze motivering blijkt dat zijn dossier, de achtergrond ervan en de feitelijke elementen niet onderzocht werden en niet getoetst werden aan zijn feitelijke situatie. Verzoeker stelt dat hij op 6 juni 2006 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Er werd niet nagegaan of deze procedure nog wel lopende is. Er werd onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker benadrukt dat het vaststaande rechtspraak is, dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorafgaandelijk een hangende asielaanvraag te hebben onderzocht, een schending kan uitmaken van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Daar waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onterecht motiveert dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, meer bepaald dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering. Verzoeker brengt geen enkel stuk aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker toont niet aan dat de motivering gebrekkig is.

Voor zover verzoeker stelt dat niet werd nagegaan of zijn asielprocedure nog lopende is en dat het vaststaande rechtspraak is dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorafgaandelijk een hangende asielaanvraag te hebben onderzocht, een schending kan uitmaken van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uit de overtuigingsstukken die de verwerende partij samen met de nota neerlegde, blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker reeds werd afgesloten op 17 augustus 2006 met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “*artikel 7, 1° van de overeenkomst van Dublin Universele verklaring van de rechten van de mens*” en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij een asielaanvraag in België heeft ingediend, dat België deze asielaanvraag heeft aanvaard en geen terugnameverzoek heeft gericht aan Nederland. Deze asielaanvraag is nog lopende in België en aldus is verzoeker de mening toegedaan dat zolang de procedure loopt, hij in België mag blijven om zich te verdedigen.

In zoverre verzoeker in zijn tweede middel onduidelijk en onsamenhangend verwijst naar de “Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens” en naar artikel 8 EVRM, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker niet nader toelicht waaruit de schending van de aangehaalde bepalingen bestaat. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Het louter vermelden van de geschonden bepalingen zonder nadere toelichting is geen middel in de zin van artikel artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de “overeenkomst van Dublin”, nu deze niet meer van toepassing is. De verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, is in de plaats gekomen van de op 15 juni 1990 in Dublin ondertekende overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend.

Verder volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekers asielaanvraag werd reeds op 17 augustus 2006 afgesloten door een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kritiek dat zijn asielaanvraag nog hangende is en dat hij minstens het recht heeft om in België te blijven zolang zijn procedure loopt, mist feitelijke grondslag.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.